

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3063/2025
31.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Андреј Јанковић, адвокат из ..., против тужене „Alta banka“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Далибор Манић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4939/24 од 16.01.2024. године, у седници одржаној 31.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4939/24 од 16.01.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 38/15 од 04.06.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду од 07.11.2014. године на основу којег је престао радни однос тужили. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужили на име накнаде штете због престанка радног односа без правног основа исплати 1.999.624,14 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужили накнади штету због изгубљене зараде за период од 20.11.2014. године до 31.03.2023. године у износу од 6.780.666,76 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости сваког износа до исплате, ближе наведено у изреци првостепене пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да за тужилу уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на износ од 1.999.624,14 динара, који представља накнаду штете због незаконитог отказа. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да у корист тужиле уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на износ од 6.780.666,76 динара, који представља накнаду штете због изгубљене зараде за период од 20.11.2014. године до 31.03.2023. године. Ставом шестим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 697.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4939/24 од 16.01.2024. године, одбијена је жалба тужиле, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиле је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 441. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) - ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из члана 374. став 1. ЗПП на коју се ревизијом указује, јер другостепени суд у поступку одлучивања о жалби није погрешно применио одредбе овог закона, а што је могло бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке. Одредба члана 407. став 2. ЗПП прописује да се ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања осим у случају из члана 403. став 2. ЗПП. Побијана пресуда није донета применом наведене законске одредбе, па оспоравње оцене доказа којим се суштински оспоравају чињенице утврђене у првостепеном поступку није дозвољено у ревизијском поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиле је била у радном односу код туженог на радном месту вишег сарадника у Одељењу ... . Решењем о отказу уговора о раду од 07.11.2014. године, тужиле је престао радни однос јер је своју идентификациону магнетну картицу дала свом непосредном руководиоцу ББ, са намером да исти евидентира њене доласке и одласке са посла, и тиме је створила лажно уверење да је присутна на послу у радно време у трајању од 20 дана, па неоправдано није долазила на посао у радно време, чиме је учинила повреду радне обавезе у поврату, а за временски период одсутности са посла није доставила ни потврду о привременој спречености за рад, нити је обавестила послодавца о разлозима своје одсутности, чиме је свесно прекршила и повредила материјално финансијске прописе и упутства Алта банке; јер је за период одсутности са посла примала пуну зараду, чиме је учинила повреде радне обавезе и радне дисциплине: незаконито, неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза, непридржавање материјално финансијских прописа и аката банке, у поврату, недостављање потврде о привременој спречености за рад најкасније у року од 3 дана од наступања привремене спречености за рад, у складу са прописима о здравственом осигурању.

Пре доношења побијаног решења, руководиоца Сектора управљања ризицима финансијама и административне подршке је 12.09.2014. године поднео предлог за утврђивање повреде радне обавезе и радне дисциплине тужиле, формирана је дисциплинска комисија од стране Извршног одбора, која је утврдила да је тужиле својом кривицом учинила повреде радне обавезе и није поштовала радну дисциплину прописану актом послодавца, што јој је стављено на терет оспореним решењем. Доношењу побијаног решења претходило је упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 01.10.2014. године, у коме су наведени основ за давање отказа, чињенице и докази који указују на то да су се стекли услови за отказ, конкретизован је

временски период на који се односе повреде радне обавезе и непоштовање радне дисциплине и то од 14-17.04.2014. године, 22.04.-24.04.2014. године, 03.07., 04.07., 07.07.-11.07.2014. године, 14.07.-17.07.2014. године, 20.01.2014. године и 26.02.2014. године и остављен је рок за давање одговора на упозорење. Тужила се писаним путем изјаснила на наводе из упозорења, оспоравајући исте.

Запослени код туженог су електронском поштом, која је упућена 16.09.2010. године, обавештени да је сваки запослени обавезан да носи и користи своју идентификациону картицу при сваком уласку и изласку из банке и на тај начин евидентира своје радно време у складу са Упутством о евидентирању радног времена за обрачун зарада и накнада, као и да ће се свако кашњење преко дозвољеног сматрати повредом радне обавезе из члана 61 Колективног уговора и биће санкционисано. Запосленима је достављено наведено Упутство. У наведеним спорним данима, време доласка и одласка тужиле и сведока ББ је било идентично и разлика у коришћењу електронске картице приликом доласка и одласка са рада је одступање од 2 до 4 секунде, а тужила тих дана није користила фиксни телефон, нити компјутер. Писана евиденција запослених на раду, коју је водио сведок ВВ, није увек заснована на томе да се он лично уверио у присуство запослених на раду, већ је било дана када је тужила уписана да је на послу, иако је он није видео на послу.

Код овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су, применом одредаба члана 179. став 2. тачка 1. и 5. и став 3. тачка 2. и 8. Закона о раду, закључили да је тужили законито отказан уговор о раду. Не постоји разлог за поништај решења о отказу, имајући у виду да је оспорено решење донето у законито спроведеној процедури, у дисциплинском поступку, према одредбама Колективног уговора тужене, а изведеним доказима су утврђене чињенице на којима је засновано оспорено решење. Тужила је у спорном периоду своју идентификациону магнетну картицу дала свом непосредном руководиоцу ББ, са намером да исти евидентира њене доласке и одласке с посла и тиме створила лажно уверење да је присутна на послу у радно време, те дужи временски период (20 дана) неоправдано није долазила на посао у радно време, а за временски период одсутности са посла није доставила ни потврду о привременој спречености за рад, нити је обавестила послодавца о разлозима своје одсутности. Тужила је, дајући своју идентификациону картицу другом лицу, који је коришћењем њене карице евидентирао долазак и одлазак са рада у време када тужила није била присутна на послу, поступала несавесно и немарно, противно правилима послодавца, а њено понашање је такво да не може наставити рад код туженог.

По оцени Врховног суда, становиште нижетепених судова засновано је на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 179. став 2. тач. 1. и 5. („Службени гласник РС“, бр. 24/05...95/18), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе и ако учини повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду. Ставом 3. тач. 2. и 8. истог члана прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то: ако не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103. овог закона и ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 61. Колективног уговора тужене од 31.05.2013. године, предвиђено је да су повреде радних обавеза: незаконито, неблаговремено, иесавесно и немарно извршавање радних обавеза; повреда или непридржавање материјално - финансијских прописа, упутстава и аката Банке; све повреде радних обавеза учињених у поврату.

Из чињеничног утврђења следи да је тужила учинила повреде које су јој спорним решењем стављене на терет, због чега јој је законито отказан уговор о раду. Наиме, тужила је своју идентификациону магнетну картицу дала свом непосредном руководиоцу ББ, са намером да исти евидентира њене доласке и одласке с посла и тиме створи лажно уверење да је присутна на послу у радно време, иако је знала да је овакво понашање забрањено и супротно Упутству банке о евидентирању радног времена за обрачун зарада и накнада, чиме је учинила повреде радне обавезе прописане чланом 61. Колективног уговора тужене и исказала понашање такво да не може да настави рад код послодавца, односно понашање супротно понашању које се очекује и које послодавац може да толерише.

Неосновано се наводима ревизије указује да је тужила, сходно листама присутности које је за сектор у коме је радила тужила водио сведок ВВ, у предметном периоду неспорно била на свом радном месту, а имајући у виду да је доласке и одласке са посла тужиле евидентирао њен непосредни руководилац, коме је тужила дала своју идентификациону картицу, иако је знала да је такво понашање забрањено, да спорних дана тужила није користила свој рачунар, ни телефон, као и да писана евиденција запослених на раду, коју је водио ВВ, није увек заснована на томе да се он лично уверио у присуство запослених на раду, већ је било дана када је тужила уписана да је на послу, иако је он на послу није видео.

Наводима ревизије се заправо побија оцена изведених доказа и правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, што није дозвољено у поступку по ревизији у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП. Осим тога, све ове наводе истицане и у жалби тужиле, другостепени суд је ценио и о истима дао правилне и јасне разлоге које прихвата и ревизијски суд.

Из наведених разлога, Врховни суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење одлуке о ревизији, па је на основу одредби чланова 165. став 1. и 154. ЗПП одбијен захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић